

1. Het Hogepriesterlijk gebed

Predicatie over Johannes 17:1

Zingen: Psalm 86:4

Lezen: Psalm 16

Zingen: Psalm 3:2 en 4

Zingen: Psalm 72:7

Voorafpraak

Het is een wonderlijke gewoonte waarvan wij gezongen hebben met de dichter van Psalm 86. Ik zou haast zeggen: Het is een wonder als dat een gewoonte wordt. Om de benauwdheid Gode bekend te maken, is een wonder. Dat is een wonder des Geestes. Dat is een wonder der genade. Want het is van nature onze gewoonte niet. Je kunt mankeren wat je mankeert, maar je probeert altijd bij een ander gevonden te worden. We zoeken en verwachten het bij een ander en van een ander, maar niet van Hem, Die de hoop Zijner ellendigen nooit heeft beschaamd. Nochtans wordt Hij altijd voor het laatst gehouden, nietwaar? Als de Kerk nergens meer terecht kan, wordt ze van al de verwachters afgeslagen. Maar dan heeft men eerst overal de neus gestoten en het overal gezocht. Echter, het is alleen maar erger geworden. Men heeft het overal geprobeerd, en ten slotte staat men tegen de muur en kan men niet meer verder.

Dat kunt u ook vinden bij de bloedvloeiende vrouw. Ze heeft net zolang gedokterd, totdat ze wanhopig was en haar portemonnee leeg. We zouden zeggen: Mens, dat je toch die reis niet eerder gemaakt hebt. Dat je toch niet eerder naar Christus gegaan bent. Dat je toch niet eerder naar zo'n Redder

bent gekomen. Hij loopt al zo lang voorbij je huis en in je buurt. Dat je nú pas gegaan bent. Wat zou ze zeggen, denkt u? ‘Och, ik geloofde niet dat Hij mij genezen kon. Ik geloofde ook niet dat Hij mij genezen zou. Ze zeiden vanbinnen: Mens, daar hoeft jij niet naartoe te gaan, want daar ligt jouw genezing niet. Ik ben bij veel dokters geweest. Maar zolang mijn portemonnee niet leeg was, konden ze me allemaal beter maken. Ze zouden me allemaal genezen. Ik moest maar komen en trouw de middelen innemen. En dan zou het ten slotte wel gaan. Maar het ging bij niemand.’

Nu kon ze naar niemand meer toe, want haar portemonnee was leeg. Dan hoeft je naar geen enkele dokter te gaan. Dan kun je wel thuisblijven.

Maar wat zegt David? ‘Ik ben gewoon.’ Nee, dat zegt niet de oude mens. Dat zegt de nieuwe mens. Die nieuwe mens heeft maar één Verlosser, één Heiland, één Zaligmaker. Zo iemand wordt de nieuwe mens weleens gewaar onder de oude mens. Maar hij kan die oude mens niet te boven komen. Dus maar weer naar een andere dokter.

Geliefden, ik denk aan hetgeen de apostel Paulus zegt: ‘Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, in smaadheden, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden, om Christus’ wil’ (2 Kor. 12:10a). Hij zegt: Ik heb schik in mijn banden. Ik durf het haast niet te zeggen: Ik ben blij met mijn banden. Maar Paulus, dat is toch onnatuurlijk! Het is toch onnatuurlijk om pijn te hebben? Het is toch onnatuurlijk om ziek te zijn? Om in banden te verkeren? Het antwoord van Paulus is: ‘Nee, nee, want God gebruikt die middelen voor mij, opdat ik niet alleen eens Anderen geworden ben, maar om eens Anderen te blijven. En dat kan alleen door een weg van kastijdingen.’ ‘Want als ik zwak ben, dan ben ik machtig’ (2 Kor. 12:10b). Want daarin zegt God tot Paulus: ‘Mijn genade is u genoeg en Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht’ (2 Kor. 12:9).

De inhoud van het versje dat we gezongen hebben, Psalm 86:4, kunnen we niet anders dan u toewensen. Zowel het begin van die psalm als het einde ervan, waar we lezen:

*Daden als Uw grote daân
Trefst men nergens elders aan.*

Angst kun je zelf niet maken. Sommige mensen kunnen alles maken, maar ik kan niks maken. Ook geen angst. Echt niet. Soms wil ik die kant wel uit, dan doe ik een beetje benauwd, maar dan voel ik zelf wel dat dat het niet is. Ook benauwdheid moet opgebonden en opgelegd worden. Van achteren bezien is benauwdheid net zo goed een vrucht des Geestes als de uitkomst. Dus ik hoop! Ik hoop, omdat er bij God niets in de weg staat. Als Hij iemand helpen wil, zijn er bij God geen muren die niet vallen kunnen. Daarom hopen we ook dat Hij Zijn wonderen zal verheerlijken. Zijn Naam is Wonderlijk, zodat je moet zeggen: Hoe kan het? Dat kan alleen omdat Zijn Naam lankmoedigheid, goedertierenheid en verdraagzaamheid is.

We hadden gedacht uw aandacht een ogenblik te bepalen bij het Hogepriesterlijk gebed uit Johannes 17. Het eerste vers daarvan luidt:

Dit heeft Jezus gesproken, en Hij hief Zijn ogen op naar den hemel, en zeide: Vader, de ure is gekomen, verheerlijk Uw Zoon, opdat ook Uw Zoon U verheerlijkje.

Predicatie

Voor ons ligt opengeslagen het Hogepriesterlijk gebed. Het is een gebed dat maar eens geschied is en dat ook maar eens behoefde te geschieden. Want dat gebed gaat de volmaaktheid van alle gebeden van Gods volk te boven.

Dat gebed is ten enenmale zondeloos. Hoort u dat? Een gebed zonder zonde, waar moet je dat zoeken? Waar kun je dat vinden? Waar kun je dat horen? Bij mij niet. Gewoonlijk bidden we meestal maar zonder te bidden. Of niet? Dan doen we de ogen dicht, maar de ogen van het hart zijn wijd open. Och, die ogen kijken soms in Amerika terwijl je bidt. Is dat met u ook zo? Wat zijn er veel erge, goddeloze afwijkingen en afzwerfingen in het gebedsleven. Ik moet bijna elke week tegen de catechisanten zeggen: ‘Kinderen, handen samen en ogen dicht, want bidden is niet tegen een mens praten en ook niet over een mens praten. Maar bidden is de levende God aanroepen. Voor mij hoeft je je handen niet samen te doen. Voor mij hoeft je je ogen niet te sluiten, want dat is mijn gebed niet waard. Maar God is het zo waard dat je je ogen dichtdoet en je handen vouwt.’

Ik zeg altijd: Ik kijk niet onder het bidden, want dan moet ik zelf mijn ogen opendoen en dat mag ik ook niet.

Bidden wil zeggen: Je ziel uitstorten, je ziel leegstorten. Bidden wil zeggen: Je overgeven in de handen des levenden Gods. De beste gebeden die in het leven van Gods Kerk gewerkt worden, zijn dus geestelijke gebeden. Daarvan moet je nog niet denken dat die vrij van zonden zijn. Denk niet dat een gebed – al krijg je opening in dat gebed – een gebed zonder zonde is. Al is het wel waar dat een gebed met opening een overdragen geeft van je noden en een opdragen van je ellende, of de Heere je hoort en of Hij je ook vérhoort.

De gezegende Middelaar past in alles bij een diep verloren zondaar. Daarom zegt de apostel: ‘Want zodanig een Hoge priester betaamde ons, heilig, onnozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren, en hoger dan de hemelen geworden’ (Hebr. 7:26). Hij wil zeggen: Daar kunnen we niet buiten. Dat is de enige Hoge priester Die met Gods deugden kan omgaan. Die met Gods wet kan omgaan. Die met Gods recht kan omgaan. Die

met je schuld kan omgaan. Die met je dood kan omgaan. Ja, Die zelfs met je hel kan omgaan. Een zodanige Hogepriester is Christus.

Ik zou niet weten op welke zielenraadselen deze meerdere Daniël geen antwoord heeft. Ik zou ook niet weten welke knopen er zijn, waarin je ziel gebonden mocht zijn aan dood, eeuwigheid en toorn Gods, waar deze Jezus radeloos bij staat en geen weg mee weet.

Zijn Naam is immers Raad. Alles wat Hij is, is Raad. Alles wat Hij schenkt aan Zijn volk, is raad. En waar past raad bij? Bij een radeloos mens, toch? Ik zal er slechts een opnoemen. Van David lezen we in Psalm 72 dat hij zegt: ‘Gans hulpeloos.’ Daar heb je het. En dan? ‘Tot Hem gevloeden’ met die hulpeloosheid.

*Gans hulpeloos tot Hem gevloeden
Zal Hij ten Redder zijn.*

Christus heeft in Zijn omwandeling op aarde als de enige Leraar Zijn volk dingen geleerd die uit de eeuwigheid komen. Dingen die uit de onveranderlijke Raad Gods komen. Dingen die Goddelijk zijn en zich geestelijk openbaren en bevindelijk geleerd worden, waarvan het einde is jezelf verliezen en Christus overhouden.

We zijn in het voorhof van dit Goddelijke en wonderlijke gebed, waartoe Hij Mens geworden is om in Zijn menselijke natuur te bidden. De jongeren hebben Hem gehoord en aanschouwd in een biddende gestalte. En dan zegt het eerste vers: ‘Dit heeft Jezus gesproken.’

Heeft Hij voor u ook weleens gesproken? Dan staat het in Zijn Woord. En als dat waar is – wat ik wens en u van harte gun – dan heeft ook Gods recht een woord gesproken. Dan heeft ook de wet een woord gesproken. Dan heeft ook het

oordeel een woord gesproken. Dan heeft ook de schuld een woord gesproken. Dan hebben ook de dood en de eeuwigheid een woord gesproken.

Want we moeten niet vergeten dat de Naam van Jezus wil zeggen: Die uw zonden wegneemt. Dan moet je wel zonden hebben; anders kunnen ze niet weggenomen worden. Als we geen zonde hebben, zeggen we met Pilatus: ‘Wat moet ik met Jezus doen?’ Het is een goddeloos gezegde, en toch is het een eerlijk gezegde. Ik zou het een goddeloze eerlijkheid, een eerlijke goddeloosheid willen noemen. U moet het maar eens meenemen en overdenken.

Wat zegt Pilatus ten slotte, na alle onderzoeken? Hij heeft vier- of vijfmaal uitgeroepen: ‘Ik vind geen schuld in Hem.’ Die schuld zul je nooit vinden, Pilatus. Je moet de schuld niet in Hem zoeken, maar óp Hem. In Christus is geen schuld en geen zonde. ‘Doch de HEERE heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen’ (Jes. 53:6). Hoor je wel? God heeft de zonde op Hem doen aanlopen, niet in Hem. Ik wenste wel dat u dit zou onthouden. Dat het vastgeschroefd werd in uw consciëntie of geweten.

Van deze Jezus lezen we hier: ‘Dit heeft Jezus gesproken.’ Dat wil zeggen: Dit heeft Petrus niet gebeden. Dit heeft Johannes niet gebeden. Dit heeft ook de apostel Paulus niet gebeden. Al is het eeuwig waar dat zij de Geest der genade en der gebeden ontvangen hadden (Zach. 12:10). En als God de Heilige Geest een gebed werkt, werkt Hij de nood om zo’n gebed. Dan werkt Hij de behoefte tot zulk een gebed. Dan werkt Hij een levend gemis. Dan kunt u niet meer ophouden, al zou u nooit behouden worden. Want de Geest brengt een volharding mee in het gebed. Volharding! Zodat het er ten slotte niet meer om gaat of ik geholpen word. Maar de laatste noodschreeuw is: ‘O God, wat zult Gij dan met Uw eer doen? Want U hebt toch

gezegd: En roep Mij aan in den dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren (Ps. 50:15). Waar blijft dan de vervulling van Uw Woord?’

‘Dit heeft Jezus gesproken.’ Jezus, dat is een zoete Naam. O ja, met de Naam Jezus beschermt driekwart van de wereld zich. Mijn moeder zei menigmaal dat men spreekt over ‘een Jezus van vijf letters’. Of ik hoor een ander zeggen dat men spreekt over een papieren Heere Jezus. Zulken gaan met de Naam van Jezus tót de dood en dan zonder Jezus in de eeuwige dood. Wat een stuk, hè! O, dat is een stuk. Want het is een groot onderscheid of wij ons met Jezus redden of dat Jezus ons redt. Als Jezus ons redt, zijn we in een weg waarin we nooit meer gered kunnen worden.

U zegt: ‘Ja maar, man, daar ben ik juist zo benauwd van om aan dat einde te komen. Als je dan eens niet geholpen wordt. Als je dan eens echt verloren gaat. U zegt altijd wel: Je moet eens verloren gaan. Maar als dat écht gebeurt! Kon ik eens zien dat vlak achter die verlorenheid het behoud lag, dan zou ik zeggen: Alstublieft, mag ik ook verloren gaan? Maar er is geen behoud te zien.’

Dat hoeft dan ook niet. Niet? Nee, want God de Heilige Geest wint Zijn Kerk zo in en zo uit, dat ze God rechtvaardigen, hun oordeel mijnen en hun vonnis ondertekenen. Dat is geen benauwdheid, hoor. Dat is een zoete vanzelfsheid.

‘Dit heeft Jezus gesproken.’ Jezus, Die niet alleen van God is en niet alleen door God geschonken is en niet alleen Zijn Persoonsnaam Jezus van God heeft ontvangen. Maar Die God is te prijzen tot in eeuwigheid. Want God woont in Jezus en Jezus woont in God. Wat een wonderlijke Heiland!

Jezus bidt dit aan het einde van Zijn driejarige omwandeling met Zijn jongeren. Gelukkige jongeren. Och, ik dacht nog: Als ik dan geleefd had, had ik deze Jezus graag nagelopen. Wat zijn

die jongeren toch gelukkig geweest. Elke dag mochten ze Hem zien en elke dag mochten ze Hem horen. Zijn preken waren de beste preken, de zuiverste preken, de volmaaktste preken. En ze mochten de genezing van een blinde zien. Ze mochten een ellendige zien die werd vrijgemaakt. Ze mochten een arme zien die werd geholpen.

Ik had best in die tijd willen leven. Toch is het onze zwaarheid om dit te wensen. Want ten diepste heeft de Kerk er niets bij verloren dat Hij naar Zijn menselijke natuur naar de hemel is gegaan. Hij is gezeten aan de rechterhand Zijns Vaders, niet om aan Zijn verhoging genoeg te hebben, maar om Zijn verhoging in Zijn strijdende Kerk te openbaren. Er staat zo in Psalm 3:4 berijmd:

*Gij, HEER', alleen, Gij zijt
Verwinnaar in den strijd.
En geeft Uw volk den zegen.*

‘Gij zijt opgevaren in de hoogte, Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd, Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen; ja, ook de wederhorigen, om bij U te wonen, o HEERE God!’ zo zingt David in Psalm 68:19. De dichter van Psalm 47:3 zegt:

*God vaart voor het oog
Met gejuich omhoog.*

Hij neemt de zielen van Zijn volk mee! Precies zoals ze zijn. Hij zal het de Kerk doen ervaren dat Hij gaven heeft om uit te delen en dat aan wederhorigen.

‘Dit heeft Jezus gesproken’ aan het einde van Zijn Profetisch leven hier op aarde. Voor Zijn Profetische arbeid had Hij nooit uit de hemel hoeven te komen. Dat had Hij altijd in de hemel

kunnen blijven doen, zoals Hij dat nu ook nog doet. Want Hij is en blijft Profeet. Dus daar lag de noodzakelijkheid van Zijn menswording niet. Maar de noodzakelijkheid van Zijn menswording lag in Zijn Hogepriesterschap. Hij moest een offer hebben, geen ram, geen schaap. Er was een offer nodig, dat volkomen beantwoordde aan de eeuwige natuur des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes. Want het is één natuur van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.

Goed luisteren, hoor! Och, dat de Heere licht gaf om het te zeggen en ons allen licht gaf om het te horen en het te mogen verstaan. De Moorman uit Handelingen 8 las ook. Die man kon niet ophouden met lezen. Kinderen, jullie weten wel dat het vermoeiend is om een boek te lezen dat je niet verstaat. Dat leg je weg. Dan zeg je: 'Ik zal het een andere keer nog weleens lezen.' Maar die Moorman las maar door, al vóélde hij meer dan hij zag. 'Als een lam werd Hij ter slachting geleid' (Jes. 53:7). Wie zou dat kunnen zijn? Waar kun je een mens vinden die zich laat slachten? Waar kun je een mens vinden die zich laat doden? Filippus zei: 'Ik zal het je zeggen.' We weten hoe het gegaan is (Hand. 8:26-40).

Maar kom, deze gezegende volmaaktste Heere Jezus was biddende voor Zijn Kerk, opdat de vruchten van Zijn gebed verheerlijkt zullen worden in Zijn Kerk. Hij hief Zijn ogen omhoog. Daar heb je de biddende gestalte van Christus. Hij mocht met alle vrijmoedigheid Zijn ogen omhoogheffen. Daar lag totaal niets tussen.

Er is ook nooit een haartje verschil geweest tussen de Vader en de Zoon. Nooit! 'Ik en de Vader zijn één' (Joh. 10:30). Laten we niet denken dat er ooit enig verschil is tussen de twee Goddelijke Personen. Er is één God en één Middelaar Gods en der mensen. Daar kunnen we het mee doen, hoor. Zeker! Als dat niet waar geweest was, had de Vader er wel meer bij

gegeven. Maar Hij heeft Zijn Zoon gegeven. Hij heeft alles gegeven.

Wij zijn gelukkig als we in het gebedsleven onze ogen naar beneden mogen slaan, van schande, van schaamte, van liefdeloosheid, van harteloosheid en van goddeloosheid. Net als de tollenaar vlak voor de drempel. Hij ging niet over de drempel. De farizeeër gaat over de drempel. Maar de tollenaar blijft er net voor staan. Die man was geen gehoor meer waardig. Hij was geen waarheid meer waardig. Die man was geen bekering meer waardig. Vandaar dat hij het uitschreeuwde: 'O God, wees mij zondaar genadig!' Daar heb je het 'o' uit de diepte en uit de behoefte. Daar heb je het 'o' uit de smart en uit de ellende. Daar heb je het 'o' uit de zonde en uit de vloek. Daar heb je het 'o' uit de waarneming van zijn verdoemenis. We zouden zeggen: Zo'n gebedje is toch eigenlijk veel te kort. Maar nee, de Heere luistert niet naar de lengte van het gebed. God legt Zijn oor niet bij onze mond. Hij legt Zijn oor bij ons hart.

Als de Heere het gebed van de farizeeër aanhoort, zegt Hij: Die man vraagt om bekering, maar hij is helemaal niet onbekeerd. Hij vraagt om vergeving van zonden en hij weet niet eens wat zonde is. Hij voelt geen zonde. Hij vraagt of hij met God verzoend mag worden, maar Ik vind in die man niets waarin hij zijn onverzoenlijke staat inleeft. Wel, dáár heb je het: 'Dit volk genaakt Mij met hun mond en eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij' (Matth. 15:8). Het is een wonder als het eens anders is. En als het eens anders is, is het van een Ander, gewrocht door een Ander en tot eer van een Ander. Ik geloof dat het gebedsleven van de Kerk op aarde hen het meest veroordeelt en hen het meest beschuldigt.

'En Hij hief Zijn ogen op naar de hemel en zeide: Vader, Gij zijt Mijn enige, Mijn eeuwige en Mijn natuurlijke Vader. En Ik ben Uw enige en eeuwige natuurlijke Zoon. Zijnde van U

van eeuwigheid gegeneerd in het Goddelijke Wezen, waarin Gij Mij, o Vader, naar Mijn Zoonschap Uw Goddelijk Wezen volkomen hebt medegedeeld. Niet zoals Ik God ben. Want dan ben Ik van Mezelf, gelijk de Vader dat is, maar zoals Ik Uw Zoon ben.' En zo heeft ook de Heilige Geest uit die Fontein der eeuwige Godheid Zijn Persoonsuitgangen van de Vader en van de Zoon ontvangen. 'En zeide: Vader.' Daarin erkent Christus volkomen dat God Zijn Vader is.

'De ure is gekomen.' Dat uur komt eens voor u en voor mij om te sterven. Hoort u het, jong en oud? Eens komt 'de ure'! Of we nog een ziekbed krijgen, weet ik niet, want het is vandaag bijna schering en inslag: rood en dood. Het is bijna een bijzonder oordeel te noemen en dat van alle leeftijden, zelfs in de kracht van het leven.

Wij hebben niets in de hand. Wij denken wel dat we wat in de hand hebben. Maar wij hebben niets en wij zijn niets. En dat moet eigenlijk elke dag opnieuw geleerd worden. Dat blijft een leerschool. Laat ik u enkel maar wijzen op Psalm 39. Daar vraagt David in dat vijfde vers: 'HEERE, maak mij bekend mijn einde.' Wat is dat voor een vraag, David? Hoe kun je vragen: 'Maak mij mijn einde bekend'? Je vader is toch ook gestorven? Je moeder toch ook? Er zijn er van je familie toch ook gestorven? En elke dag krijgt u toch rouwberichten uit uw koninkrijk? Waarom vraagt u dan: 'HEERE, maak mij bekend mijn einde'? Uw einde komt, net zoals dat van ieder ander.

Maar David wilde zeggen: 'Heere, de wereld kan sterven, maar ik niet. De familie kan sterven, maar ik niet. Elk mens kan sterven maar ik niet.' Dat was nu David, de man naar Gods hart. Hij wilde zeggen: 'Heere, laat mij toch eens verstaan hoe afhankelijk ik ben. Maak mij toch aanhankelijk.' 'Leer ons alzo onze dagen tellen, dat wij een wijs hart bekommen' (Ps. 90:12). Och, als je dat eens beseft, dan werd je leven duur, hoor.

Dan werd de tijd duur, dan werd de Bijbel duur en dan werd je kerkgang duur. Dan zeg je: 'Laten we nog maar gaan. Het kan vandaag de laatste keer wel wezen. Laten we de Bijbel nog maar lezen.' Weet u, als God een mens gaat bekeren, dan wordt alles 'voor het laatst'. Dan zeg je: 'Straks sterf ik en dan erf ik de hel. O God, bekeer me nog, terwijl ik er nog ben.'

Christus zegt: 'De ure is gekomen' van Mijn geboorte, zoals vermeld in de Schriften. Toen werd Hij gelegd in een beesten-kribbe en bekleed met de schamele doeken. Maar het werd nog minder, want Maria legde Hem neder. En in Zijn drieëndertigjarige Profetische bediening is Hij almaar gezakt en almaar gezonken. Verachting, hoon, spot en smaad zijn Hem ten deel gevallen. Hij is almaar doorgezakt, totdat Hij ten slotte geen twee voeten grond onder Zich had en aan een dwarsbalk werd gespijkerd. Dat was het einde, volk, van die gezegende God en Christus, Die Zichzelf dood geliefd heeft voor mensen die geen greintje liefde hebben. Opdat alle roem uitgesloten zou zijn en de roem alleen zij des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes. Is dat geen lief Evangelie?

U zult zeggen: 'Ja maar, je kunt er zo weinig aan doen!' Wat wilde je er dan aan doen? In de staat der rechtheid konden we alles doen. Want God schiep onze liefde, Hij schiep ons licht. Hij schiep ons leven. Hij schiep ons met de hemel in ons hart. Hij schiep ons in Zijn gemeenschap. Hij schiep ons in het gezelschap van de Goddelijke Drie-eenheid. Onze afkomst was goed, rein en recht. We zagen dagelijks met een innerlijk geloofsoog de blijdschap van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest in Zijn maaksel.

'En zeide: Vader, de ure [van Mijn sterven] is gekomen.' De ure van Mijn betaling is gekomen. De ure van Mijn voldoening is gekomen. Geloof je wel dat ik er een beetje mee bezet

ben, om het hardop te zeggen? Het is zo ondoorgrondelijk, zo aanbiddelijk naar het eeuwig welbehagen Gods, om liever Zijn Zoon naar de hel te zien gaan dan ons. Om liever Zijn Zoon te doden dan ons. Om liever Zijn Zoon als Borg in onze plaats te verdoemen dan ons. Hier hebben we de eeuwigheid nodig om Hem daarin eeuwig te loven en te prijzen.

‘Vader, de ure is gekomen.’ ‘U weet ervan af en Ik ook. Vader, Wij weten er samen van af, wat Wij samen besproken, behandeld en vastgelegd hebben in de diepte van de eeuwigheid, in de Raad des vredes. Daar zijn Wij immers overeengekomen dat degenen die Gij verkoren hebt, voor eeuwig God bezitten.’ Dat is toch een verkiezing, om voor eeuwig weg te zinken in de Goddelijke gemeenschap!

‘Vader, de ure is gekomen.’ ‘Het uur is aangebroken dat Gij degenen die Gij verkoren hebt en in de Raad des vredes openbaard hebt als gevallen zondaren, als kinderen des toorns en des duivels, zult hebben.’ Een uitverkoren mens is niet beter dan een verworpeling. Een uitverkoren mens heeft geen ander hart dan een verworpeling. Een uitverkoren mens heeft net zoveel lust in de zonde als een verwoorpene. Jakob had net zoveel lust in de zonde als Ezau. David had net zoveel lust in de zonde als Saul. Daar zit het niet in. Maar het is de vrije predestinatieleer dat de Vader Jakob heeft willen lieven.

Toen ik onze oude broeder Aangeenbrug eens bezocht, waren we blij met elkaar. Dat is een wonder. Toen we weggingen, stond hij voor het raam en hij bleef maar zwaaien. ‘Dat de broederlijke liefde blijve’ (Hebr. 13:1). Maar wat zei die man? ‘We worden zalig omdat God het wil.’

Gods wil is zoet. De wil Gods is de aanvoerder van al Zijn deugden. De wil Gods is de uitvoerder van Gods Raad. De wil Gods is de uitvoerder van het Goddelijk bestek waarvan de dichter zingt in Psalm 89:1 berijmd:

*Ik weet hoe het vast gebouw van Uwe gunstbewijzen
Naar Uw gemaakt bestek in eeuwigheid zal rijzen.*

‘Vader, de ure is gekomen.’ ‘Het ogenblik is aangebroken dat Ik U niet meer zal kunnen aanroepen als Vader. Niet omdat er enig haartje scheiding ligt tussen het Vaderschap en het Zoonschap. Maar er zal zich toch een ogenblik voordoen, Vader, dat Ik niet meer zal kunnen zeggen “Vader”, terwijl Gij toch Mijn enige, eeuwige en natuurlijke Vader zijt en blijft. Al word Ik met een eeuwige verlatenheid verlaten, dan bent U tóch Mijn God en U bent toch Mijn Vader. Naar Mijn Zoonschap zijt Gij dat en blijft Gij dat, ook wanneer Ik de geest geef. Want dan is het weer: “Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest” (Luk. 23:46).’ Wij denken dikwijls zo makkelijk over het zalig worden, geliefden. Dat heeft niemand kunnen uitvinden dan God Zelf.

‘Vader, de ure is gekomen.’ Dat spreekt Christus met zulk een zoete gewilligheid, volk, met zulk een zoete bereidwilligheid. Het is alsof Hij zegt: ‘Vader, Ik heb het sterven op Mij genomen. Ik wil sterven. Ik heb de dood gemijnd in de Raad des vredes. Ik mijn nóg de dood. Ik heb Uw toorn gemijnd, Vader, en Ik lief ze nog. En Ik heb de schuld van al Mijn volk gemijnd en Ik mijn ze nog als Mijn zonden in de toerekening.’ Opdat de Waarheid van Jesaja 52:14 vervuld worde: ‘Gelijk als velen zich over U ontzet hebben, alzo verdorven was Zijn gelaat, meer dan van iemand, en Zijn gedaante, meer dan van andere mensenkinderen.’ Hij had een mismaakt gelaat. Eenieder die Hem zag, zei: ‘Is dat nog een mens? Hij is murw geslagen.’ Hij is murw geslagen op Zijn borst. Hij is murw geslagen in Zijn rug. En die doornenkroon maakte honderden wonden in dat zoete hoofd van Jezus Christus. U moet niet zo licht over de zonden denken, geliefden. Want het is waar,

het is een groot wonder als een mens bekeerd wordt. Maar het is onze eigen schande dat we bekeerd moeten worden. Want God heeft geen onbekeerde mensen geschapen. God heeft bekeerde mensen geschapen. Wat wil bekeerd zeggen? Naar God gekeerd zijn. Niemand anders zien dan God alleen. Dat is het deel van de verlost Kerk in de hemel.

‘Vader, de ure is gekomen.’ Christus zegt: ‘Mijn ure is gekomen.’ Hij ontwijkt die ure niet. O nee. Ik durf het haast niet te zeggen, maar het is zo onbegrijpelijk en het is zo wonderlijk. Christus is innerlijk voor eeuwig verblijd en verheugd, dat Zijn ure daar is. Even goed luisteren, hoor. Want Hij heeft ruim drieëndertig jaar tegen een openstaande schuld aangekeken die Hij betalen moest en die nog niet betaald was. Hij heeft ook ruim drieëndertig jaar tegen een openstaand recht aangekeken dat nog niet verheerlijkt was. Hij heeft ook drieëndertig jaar de zonden van Zijn Kerk gedragen, zonder dat ze verzoend waren. Hier schreeuwt God om verzoening tot God. Hier schreeuwt God om verheerlijkt te worden door God.

‘Vader, de ure is gekomen.’ Dit is nu het pit en het merg van het Evangelie. Je weet toch wel wat merg is? Daarin wordt kracht gevonden.

‘Verheerlijk Uw Zoon.’ Waarin? We hebben toch gezegd dat Hij de Zoon is en blijft? Dat is ook zo. Maar hier vraagt Christus om onderwerping. Want zoals Hij God is, is Hij van Zichzelf. En zoals Hij de Zoon is, is Hij van de Vader. Maar zoals Hij Middelaar is, is Hij minder dan de Vader. En zoals Hij mens is, is Hij minder dan God. Waarvan Hij Zelf zegt: ‘Mijn Vader is meerder dan Ik’ (Joh. 14:28). Dus hier bidt de Middelaar. Hier bidt de eeuwige Zone Gods in de plaats van Zijn Kerk.

‘Verheerlijk Uw Zoon.’ Maar waardoor dan? Ten eerste door

Goddelijke ondersteuning in al Zijn lijden, in Zijn sterven, in alle smaad en hoon. Hij heeft van Zijn Godheid – Die zowel de Vader als Christus heeft – geen gebruik willen maken, maar altijd van de Godheid van de Vader. Opdat Hij in waarheid de Onderworpene zal zijn aan de Vader, zoals Hij Middelaar is. Daartoe heeft de Vader Hem verkoren.

‘Verheerlijk Uw Zoon.’ Ten eerste zeiden we door een dadelijke ondersteuning in Zijn lijden. Want Hij was mens gelijk als wij dat zijn. Hij wist ook wat pijn was, wat smart was, wat leed was. Want Hij is in alle dingen verzocht geweest, doch uitgenomen de zonde (Hebr. 4:15). Daarom weet ik niet welke smart de Kerk kan hebben waar Christus niet van afweet. Ik weet niet welke ellende de Kerk beleven kan, die Christus niet beleefd heeft. Hij is in alles verzocht geweest, uitgenomen de zonde. Maar heeft de Vader de Zoon wel verheerlijkt? Want het kruislijden gaat maar door. Ook de veroordeling. Judas verraadt Hem. Hij wordt voor het Joodse Sanhedrin ten dode veroordeeld. Waar blijft dan die verlossing? Waar is de ondersteuning? Waar is de verheerlijking? Heel eenvoudig. Christus vraagt hier niet om verlost te worden van het kruis. Hij vraagt niet om verlost te worden van de toorn Gods. Hij vraagt niet om verlost te worden van de schuld Zijns volks. Hij vraagt niet om verlost te worden van de eeuwige toorn Gods. Hier hebt u een Lam, Dat zondeloos is, maar niet straffeloos. Hier hebt u een Borg, Die schuldloos is en toch niet anders is dan schuld, omdat Hij de schuld van een ander draagt. Hij draagt de schuld van Zijn Kerk.

‘Vader, verheerlijk Uw Zoon.’ Straks trekt de Vader de moordenaar die ook aan de dwarsbalk hangt. Daar opent de Vader die man z’n ogen en trekt hem. ‘Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage’ (Joh. 6:44). De Vader

trekt de moordenaar naar de Middelaar. En als de Middelaar ontdekt wordt in die moordenaar, krijgt Christus die moordenaar als een gift van de Vader, om hem zalig te maken. Om hem vrij te maken en rechtvaardig te maken in Zijn bloed.

‘Vader, verheerlijk Uw Zoon.’ Dan gaat de zon onder op de middag. Terwijl het helemaal geen tijd is voor een zonsverduistering. De natuurkundigen zeggen: Dat kon niet. Dat moge zo zijn, maar wij leven van een God, Die alleen maar dingen doet die niet kunnen. We worden alleen maar zalig van een God, Die dingen doet die onmogelijk zijn. We worden alleen maar zalig gemaakt door een God, Die ons rechtvaardig voor eeuwig verlost van de rampzaligheid.

‘Verheerlijk Uw Zoon.’ Straks beeft de aarde en dan gaan de graven open. Dan bewijst de Vader dat Zijn Zoon daar hangt. Dan bewijst de Vader dat Zijn Zoon daar aan het kruis hangt. Dan bewijst de Vader dat Hij Zijn Liefeling is. Ook wanneer Hij te negende ure met grote stem uitroept: ‘ELOÏ, ELOÏ, LAMMA SABACHTHAN?’ Hetwelk is, overgezet zijnde: Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?’ (Mark. 15:34).

‘Verheerlijk Uw Zoon, gelijkerwijs Uw Zoon U verheerlijkt heeft.’ Mocht God de zonde bitter maken.

Toen ik de weduwe Meijer eens ontmoette, een vrouw van 83 jaar in het Veenendaalse, zei ik tegen haar: ‘Ja, mens, mochten de zonden maar bitter worden.’ Ze zei: ‘Ja, mocht ik ze maar eens proeven. Ik vraag menigmaal: Heere, maak de zonde voor mij bitter. Breng mijn zonden nog eens thuis. Want ik zit hier zoveel zonder zonde, en dan heb je ook geen genade.’

Op Giessendam kwam ik eens bij een vrouw. Dat mens schreeuwde zo. Ik zei: ‘Wat scheelt er toch aan?’ Ze zei: ‘Ik schreeuw of mijn schuld eens van Boven naar beneden mag komen. Opdat er eens een tijd mag komen dat ik op Golgotha

mag komen. Dat ik mag zien dat de schuld vandaar betaald is
en dat het bewijs in mijn ziel geopenbaard mag worden.’
Voor ditmaal genoeg. De Heere zegene u en mij.
Amen.

Slotzang: Psalm 72:7

*Nooddruftigen zal Hij verschonen;
Aan armen, uit genâ,
Zijn hulpe ter verlossing tonen;
Hij slaat hun zielen ga,
Als hen geweld en list bestrijden,
Al gaat het nog zo hoog;
Hun bloed, hun tranen, en hun lijden,
Zijn dierbaar in Zijn oog.*